

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 474/2012-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. M., M., zastúpeného advokátom JUDr. E. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenie čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 6 Cb/37/2009 zo 14. apríla 2010, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cob/197/2010 z 28. októbra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo/4/2011 z 28. februára 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2012 doručená sťažnosť Ing. D. M., M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. E. Š., B., ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 Cb/37/2009 zo 14. apríla 2010, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 Cob/197/2010 z 28. októbra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo/4/2011 z 28. februára 2012.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

Žalobou doručenou okresnému súdu 30. marca 2009 sa obchodná spoločnosť T., spol. s r. o., B. (ďalej len „žalobkyňa“), domáhala proti sťažovateľovi (žalovanému) zaplatenia peňažnej sumy 6 478,52 € s príslušenstvom. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že sťažovateľovi (žalovanému) dodala na základe objednávky z 20. januára 2006 sadivové zemiaky odrody Impala v množstve 15 ton za celkovú sumu 7 998,90 €, ktoré sťažovateľ (žalovaný) prevzal. Žalobkyňa 18. apríla 2006 vystavila faktúru za dodaný tovar a doručila ju sťažovateľovi (žalovanému). Sťažovateľ (žalovaný) pred dodaním tovaru (20. februára 2006) zaplatil žalobkyňou požadovanú zálohu za predmet plnenia (sadivo). Sťažovateľ (žalovaný) rozdiel medzi zaplatenou zálohou a dohodnutou kúpnu cenou žalobkyňi včas nezaplatil. Okresný súd dospel k záveru, že žalobkyňou uplatnený nárok bol dôvodný a rozsudkom sp. zn. 6 Cb/37/2009 zo 14. apríla 2010 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) rozhodol tak, že žalobe vyhovel. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ (žalovaný) odvolanie.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa (žalovaného) rozsudkom sp. zn. 43 Cob/197/2010 z 28. októbra 2010 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu potvrdil. Krajský súd skonštatoval vecnú správnosť výroku rozsudku okresného súdu, ako aj dostatočné zistenie skutkového stavu.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom namietal, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom sťažovateľ odôvodňoval tým, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, keďže nevykonal ním navrhnuté dôkazy, krajský súd bez toho, aby nariadil pojednávanie, rozhodol

v neprítomnosti účastníkov a posudzoval otázky, ktoré neposudzoval okresný súd, a krajský súd vec riešil podľa iného právneho predpisu než okresný súd.

Najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu súdu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a z tohto dôvodu bolo dovolanie namietaným uznesením sp. zn. 3 Obdo/4/2011 z 28. februára 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) odmietnuté.

Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy a na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. D. M. domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.: 3 Obdo 4/2011 zo dňa 28. februára 2012, Rozsudkom Krajského súdu č. k.: 43 Cob/197/2010-207, zo dňa 28. 10. 2010 a Rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši č. k.: 6 Cb/37/2009-164 zo dňa 14. 04. 2010 porušené bolo.

2. Základné právo Ing. D. M. ukladania povinnosti podľa čl. 13 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.: 3 Obdo 4/2011 zo dňa 28. februára 2012, Rozsudkom Krajského súdu č. k.: 43 Cob/197/2010-207, zo dňa 28. 10. 2010 a Rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši č. k.: 6Cb/37/2009-164 zo dňa 14. 04. 2010 porušené bolo.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.: 3 Obdo 4/2011 zo dňa 28. februára 2012, Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k.: 43 Cob/197/2010-207, zo dňa 28. 10. 2010 a Rozsudok Okresného súdu vo Veľkom Krtíši č. k.: 6Cb/37/2009-164 zo dňa 14. 04. 2010 zrušuje a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľovi sa priznáva morálne zadosťučinenie vo výške 5.000 EUR.

5. Najvyšší súd je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy

napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom okresného súdu.

Podľa čl. 13 ods. 1 ústavy povinnosti možno ukladať a) zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, b) medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo c) nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru konštantne poukazuje na to, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca vyjadril zhodu zámerov v koncepte práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy s konceptom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj k porušeniu čl. 13 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti v prvom rade preskúmal tú časť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“).

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri posudzovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Podľa § 201 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ mal v systéme všeobecného súdnictva právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu účinný opravný prostriedok (odvolanie) na dosiahnutie nápravy ním tvrdeného porušenia práva (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Využitie tejto zákonnej možnosti účinnej ochrany základného práva vylučuje prijatie sťažnosti ústavným súdom, ktorý môže uplatniť svoju právomoc iba vtedy, ak sťažovateľ nemal inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti dospel k záveru, že podmienky na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie splnené neboli, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom rozhodol tak, že sťažnosť, ktorou

sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu, je potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj k porušeniu čl. 13 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti ďalej preskúmal tú časť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Zo skutočností uvedených ústavným súdom (časť I uznesenia) vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom rozhodol napadnutým uznesením najvyšší súd tak, že dovolanie odmietol pre neprípustnosť.

Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade s aktuálnou rozhodovacou činnosťou zastáva právny názor, podľa ktorého v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho základných práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010). Ústavný súd preto v tomto prípade považoval lehotu na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu za zachovanú.

V súlade s uvedeným ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti pristúpil ku skúmaniu, či v danom prípade neexistujú iné prekážky, ktoré by bránili prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie.

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že z vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie v občianskoprávných veciach patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia právnych predpisov (m. m. II. ÚS 193/2010), ale úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu, či skutkové zistenia všeobecných súdov majú dostatočný racionálny základ, či interpretácia a aplikácia použitých právnych predpisov je v súlade s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, či právne závery nie sú v extrémnom rozpore so skutkovými zisteniami a či rozhodnutia vydané v konaniach, ktoré im predchádzali sú riadne odôvodnené. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z takto vymedzenej kompetencie ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu vo vzťahu k dôvodom uvedeným v sťažnosti. Pri hodnotení napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd sa musel vyrovnat' s argumentáciou sťažovateľa, na základe ktorej založil odôvodnenie v sťažnosti vymedzeného petitu, aby v intenciách uvedeného bolo možné následne z ústavnoprávneho hľadiska zhodnotiť tak skutkové, ako aj právne závery krajského súdu.

Ťažisko argumentácie sťažovateľa uvedené v sťažnosti v zmysle podania zo 16. augusta 2012, ktorým sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu sťažnosť spresnil z „*právnych aspektov*“, spočíva v námietke nesprávneho právneho posúdenia veci (sprievodná dokumentácia k predmetu plnenia bola vystavená v rozpore s právnymi predpismi v oblasti „*semenárskeho práva*“, a preto podľa sťažovateľa nevznikla povinnosť poskytnúť žalobkyni plnenie, ktoré bolo obsahom výroku napadnutého rozsudku okresného súdu v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu), v námietke nesprávneho zistenia skutkového stavu veci (sťažovateľ predkladá ústavnému súdu vlastnú skutkovú verziu) zakladajúcej sa na tvrdení, že okresný súd a krajský súd nesprávne ustálili, že v konaní nebolo dokázané, že žalobkyňa poskytla sťažovateľovi vadné plnenie (zemiakové sadivo), v námietke, že všeobecné súdy zároveň neprípustne „preniesli“ dôkazné bremeno zo žalobkyne na sťažovateľa [sťažovateľ nebol povinný dokazovať vadnosť plnenia (zemiakového sadiva) a vadnosť sprievodnej dokumentácie k predmetnému plneniu, ale táto povinnosť mala zaťažovať žalobkyňu]; sťažovateľ ďalej argumentoval aj tým, že vada predmetu plnenia (zemiakového sadiva) bola vadou skrytou, a v poslednom rade namietal aj neúplné zistenie skutkového stavu veci, pretože okresný súd a krajský súd nevykonali dôkazné prostriedky navrhnuté sťažovateľom.

K námietke týkajúcej sa nedostatkov sprievodnej dokumentácie krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „*Pokiaľ ide o nedostatky týkajúce sa sprievodných dokladov k zemiakovému sadivu, takáto vada mohla byť len vadou zjavnou, zistiteľnou a zrejmou už pri prehliadke tovaru, ktorá mala byť zo strany žalovaného ako kupujúceho vykonaná čo najskôr po jeho prevzatí (29. 03. 2006). Ak žalovaný takéto zjavné vady zistil, mal ich oznámiť predávajúcemu bez zbytočného odkladu potom, čo tieto vady mohol zistiť. Žalovaný však vady, týkajúce sa dokladov zemiakovému sadivu Impala*

namietal až v súdnom konaní (v odpore zo dňa 05. 06. 2009), čo však nie je možné považovať za včasné oznámenie väd. “

K otázke prípadnej zodpovednosti žalobkyne za poskytnuté vadné plnenie (zemiakové sadivo) krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: *„Žalovaný však v konaní ani nepreukázal, že žalobcom dodané sadivo malo ním tvrdenú skrytú vadu, teda že sadivo už pri jeho dodaní zo strany žalobcu a prevzatí zo strany žalovaného bolo napadnuté baktériou Erwinia carotovora spôsobujúcou tzv. Mokrú hnilobu. ... V konaní bolo preukázané, že porast zemiakov, ktorý vzišiel zo sadiva a javil príznaky poškodenia bol napadnutý baktériou Mokrá hniloba (Erwinia carotovora subsp. carotovora) a hubou Fuzárium (Fusarium spp.) ako to vyplýva z výsledku laboratórneho rozboru vykonaného v dňoch 22. 06. 2006 až 26. 06. 2006 zo strany ÚKSUP B., regionálny odbor Z. zo vzoriek rastliny odobratých dňa 21. 06. 2006. Dôkazmi... však nebolo preukázané, že sadivo dodané žalobcom bolo vadné, teda že bolo napadnuté latentnou formou baktérie tak, ako to tvrdil žalovaný. ... Vzhľadom na objektívne udalosti nasledujúce po reklamácií tovaru u žalobcu (úplné zničenie porastu zemiakov záplavou dňa 27. 06. 2006, ako to vyplýva zo záznamu o vykonaní kontroly ÚKSUP č. 92/38/2006-A zo dňa 04. 07. 2006), sa žalovaný zrejme ocitol v dôkaznej núdzi. Zničenie celého porastu zemiakov v dôsledku záplav znemožnilo aj objektívne zhodnotiť vplyv agrotechnických zásahov a spôsobu pestovania zemiakov zo strany žalovaného na poškodenie tohto porastu (Záznam UKSÚP o vykonaní kontroly č. 92/38/2006-A zo dňa 04. 07. 2006). Odvolací súd preto súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca preukázal, že plnil a dodal žalovanému dohodnuté zemiakové sadivo, žalovaný však nepreukázal, že si v súlade so zákonom uplatnil voči žalobcovi nároky z vadného plnenia a nepreukázal ani, že plnenie bolo vadné. “*

Okresný súd k otázke nedostatkov týkajúcich sa sprievodnej dokumentácie v odôvodnení označeného rozsudku uviedol, že *„tvrdenie odporcu, že sadivo nebolo správne označené a chýbali na jeho baleniach tzv. návesky, ktoré splňajú náležitosti rastlinno-lekárskeho pasu súd považoval za nepravdivé, pretože na pojednávaní dňa 24. 03. 2010 odporca súdu predložil k nahliadnutiu návesky z dodaného zemiakového sadiva odrody Impala, čím sa preukázalo, že bolo dodané certifikované zemiakové sadivo.*

Certifikovanosť zemiakového sadiva bola preukázaná aj Uznávacím listom č. 0-0080-04607/U/5 z 07. 10. 2005 pre množiteľa sadby VOD Z., ktorý zabezpečil odporcovi dodávku odrody Impala, C 2 podľa jeho objednávky...“. K otázke prípadnej zodpovednosti žalobkyne za poskytnuté vadné plnenie (zemiakové sadivo) sťažovateľovi uviedol, že sťažovateľ (žalovaný) neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa ním tvrdených skutočností, ktoré spočívali vo vadnosti poskytnutého plnenia zo strany žalobkyne. Ako ďalšiu argumentačnú alternatívu k obom uvedeným dôvodom uviedol, že „... *pokiaľ by sa aj bolo preukázalo, že mu bol daný nevhodný sadbový materiál... bolo jeho povinnosťou bez zbytočného odkladu, t. j. do 8 dní požadovať výmenu tovaru. Odporca sa týmto neriadil, preto nemohol v reklamačnom konaní uspieť.*“.

Ústavný súd k námietke sťažovateľa, v rámci ktorej sťažovateľ spochybňuje správnosť záverov všeobecných súdov v tom smere, že sprievodná dokumentácia k predmetu plnenia bola vystavená v rozpore s právnymi predpismi, a preto nebol povinný poskytnúť žalobkyni plnenie, ktoré bolo obsahom výroku napadnutého rozsudku okresného súdu v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu, uvádza, že takto vymedzená námietka je z pohľadu dôvodov, na ktorých boli napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov založené [neuplatnenie tejto (zjavnej) vady včas], nedôvodná a z ústavnoprávneho hľadiska neopodstatnená, pretože obsah tejto námietky sťažovateľa z pohľadu dôvodov, na ktorých všeobecné súdy založili napadnuté rozhodnutia, nevytvára žiadnu vzájomnú vecnú väzbu (sťažovateľ namieta také dôvody, ktoré primárne neviedli k jeho neúspechu v spore a ktoré sa do ťažiskových dôvodov napadnutých rozhodnutí nepreniesli). Neúspech sťažovateľa v rámci tejto argumentačnej línie nebol založený na tom, že dokumentácia nebola vadná, ale na tom, že vady tejto dokumentácie sťažovateľ včas a riadne neuplatnil, čo sťažovateľ ani nespochybňoval. V danom prípade to znamená, že sťažovateľ nenapádal dôvod, ktorý bol pre krajský súd v danej veci pre rozhodnutie ťažiskový. Takto vymedzená argumentácia sťažovateľa je z ústavnoprávneho hľadiska bezpredmetná, lebo sťažovateľ namietal také skutočnosti, ktoré primárne neviedli k jeho neúspechu v spore a ktoré sa do ťažiskových dôvodov napadnutých rozhodnutí nepreniesli.

Uvedená námietka sťažovateľa vo väzbe na sťažovateľom označené základné práva tak nie je spôsobilá preukázať príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu a sťažovateľom označenými základnými právami, keďže sťažovateľ spochybňuje napadnutý rozsudok krajského súdu na základe takých dôvodov, ktoré pre jeho vydanie neboli rozhodujúce a do ťažiskových dôvodov rozsudku krajského súdu sa ani nepreniesli. Ústavný súd v danej súvislosti uvádza, že argumentácia sťažovateľa z pohľadu dôvodov, na ktorých boli založené napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, je nepodstatná a správnosť úsudku sťažovateľa je určitým a zrozumiteľným spôsobom vyvrátená v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu.

K námietke sťažovateľa, ktorou napádal nesprávnosť skutkového zistenia o nepreukázaní tvrdenej (skrytej) vady plnenia (zemiakového sadiva), prípadne poskytnutého iného plnenia a z tohto pohľadu aj neunesení dôkazného bremena viažuceho sa na sťažovateľom tvrdenú zodpovednosť žalobkyne za vady poskytnutého plnenia (zemiakového sadiva), ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v tomto smere predkladá ústavnému súdu vlastnú skutkovú verziu prezentovanú už v konaní pred všeobecnými súdmi a odlišnú od tej, ktorú ustálili všeobecné súdy. Argumentácia sťažovateľa sa v tejto súvislosti orientuje iba na požiadavku prehodnotenia už hodnotených dôkazov, v rámci čoho sťažovateľ konkrétne uvádza, že z dôkazných prostriedkov vykonaných na okresnom súde vyplýva iný skutkový záver než ten, ktorý ustálili všeobecné súdy.

K uvedenému je potrebné uviesť, že „skutková“ argumentácia sťažovateľa je vedená v rovine, ktorú ústavný súd nie je oprávnený (pre)hodnotiť. Ústavný súd nie je skutkovým súdom a opakovane zdôrazňuje, že z tohto pohľadu nie je zásadne oprávnený prehodnocovať hodnotenie dôkazov uskutočnené pred všeobecnými súdmi. Dôvodom na zásah zo strany ústavného súdu je až stav, keď skutkové zistenia sú výrazom zjavného omylu, a tým presahujú rámec zásad spravodlivého procesu. Ak však všeobecný súd hodnotí dôkaz výberom z niektorej do úvahy prichádzajúcej skutkovej alternatívy, ktorá z neho racionálne vyplýva, tak na takéto hodnotenie z ústavnoprávneho hľadiska v zásade nemožno nazeráť negatívne. Sťažovateľ v sťažnosti neuvádza také dôvody, ktoré by mohli byť relevantné v rovine ústavnoprávnej, a v zásade len pokračuje v polemike vedenej pred

všeobecnými súdmi, ktorú prenáša do konania pred ústavným súdom. Sťažovateľ v tomto smere oponuje iba tým, že «... *sadivo zemiakov sa nemôže infikovať z pôdy po jeho výsadbe, keďže v našich podmienkach väčšinou neprezimuje (baktéria Erwinia carotovora pozn.)... Bez ohľadu na to, že uvedená argumentácia je vnútorne rozporuplná [sťažovateľ v prvej časti vety kategoricky uvádza, že určitý následok nemôže nastať („nemôže infikovať“) a v druhej časti tej istej vety pripúšťa výnimku („väčšinou neprezimuje“)], tak kategorický záver o nemožnosti bakteriálneho napadnutia sadiva z pôdy nevyplýva ani z dôkazných prostriedkov predložených sťažovateľom [Vokál B a kol.: Brambory, Praha 2000, kde sa uvádza že „Erwinia carotovora... (v) našich podmínkach väčšinou nepřezimuje...“].».* V danom prípade teda nie je priestor na záver, že by sa všeobecné súdy dopustili zjavného skutkového omylu, pretože ak bola možná aj iná skutková alternatíva než sťažovateľom prezentovaná, tak záver o neunesení dôkazného bremena o zodpovednosti žalovanej za (skryté) vady plnenia má dostatočné racionálny základ vo vykonaných dôkazných prostriedkoch. Všeobecné súdy v tomto smere náležite uviedli, na základe akých úvah dospeli k ustáleniu skutkového stavu, a pre úsudok, že všeobecné súdy pochybili v podobe zjavného vybočenia zo zákonných zásad pri vykonávaní a hodnotení dôkazov, nie je v danom prípade priestor. Sťažovateľ tak od ústavného súdu neodôvodnene očakáva, že ústavný súd prehodnotí dokazovanie uskutočnené pred všeobecnými súdmi a jeho výsledky podrobí ďalšiemu inštančným prieskumu.

Nad rámec je potrebné uviesť, že ani argumentácia sťažovateľa, prostredníctvom ktorej oponuje, že predmetná vada je vadou skrytou, ktorú zároveň uplatnil u žalobkyne včas, nie je z ústavnoprávneho hľadiska relevantná. Krajský súd sa nad rámec ťažiskového rozhodovacieho dôvodu vysporiadal aj s touto námietkou sťažovateľa a sťažovateľom vznesené námietky vyhodnotil ako vady skryté a zároveň uviedol dostatočné dôvody (zakladajúce sa na tom, že sťažovateľ si riadne neuplatnil nárok zo zodpovednosti za vady), prečo sťažovateľ nemohol byť v konaní úspešný ani prostredníctvom tejto argumentácie. Krajský súd v tejto súvislosti v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Po zhodnotení skutočností, zistených dokazovaním vykonaným súdom prvého stupňa dospel odvolací súd k záveru, že žalovaný v konaní nepreukázal, že si u žalobcu kvalifikovane uplatnil nárok zo zodpovednosti za vady (§ 436 ods. 1, resp. § 437 ods. 1 Obchodného zákonníka). Táto

otázka sa neobjasnila ani výsluchom žalovaného na súde prvého stupňa, keď žalovaný len zotrval na svojom stanovisku, že odmieta zaplatiť akúkoľvek úhradu za sadivo Impala a zálohu zaplatenú žalobcovi vo výške 829,85 Eur a 2.586,57 Eur považoval za úhradu ceny zemiakového sadiva odrody Red Baron...

Uvedený postoj žalovaného by zodpovedal odstúpeniu od kúpnej zmluvy v časti dodávky sadiva Impala, žalovaný však nepreukázal, že mu takéto právo vzniklo. Ako už bolo konštatované, nakoľko žalobca neuplatnil nároky z väd tovaru včas, mohol uplatniť len nároky ako pri nepodstatnom porušení zmluvy (citovaný § 437 Obchodného zákonníka) a to tak, že odstúpiť od zmluvy mohol až potom, čo by bol žalobcovi poskytol dodatočnú primeranú lehotu na odstránenie vadnosti plnenia. Takýto postup v konaní zistený nebol.

Žalovaný si neuplatnil voči žalobcovi ani zľavu, nakoľko jeho postoj, že nemieni za zemiakovú sadbu Impala žalobcovi zaplatiť, nie je možné považovať za uplatnenie nároku na zľavu.

K námietke sťažovateľa spočívajúcej v neprípustnom prenesení dôkazného bremena zo žalobkyne na sťažovateľa ústavný súd uvádza, že dôkazné bremeno sa vždy viaže k jednotlivej tvrdenej skutočnosti, teda dôkazným bremenom je zaťažený ten účastník sporového konania, ktorý rozhodujúcu skutočnosť tvrdí. Ak sťažovateľ tvrdil, že plnenie, ktoré od žalobkyne prevzal, je vadné (napadnuté baktériou, prípadne, že žalobkyňa poskytla iné než dohodnuté plnenie), a za ktoré nesie zodpovednosť žalobkyňa, bolo jeho procesnou povinnosťou túto skutočnosť preukázať. Krajský súd a ani okresný súd teda ani v tomto smere nepochybili, ak uzavreli, že sťažovateľ v danom smere neunesol dôkazné bremeno o ním tvrdenej skutočnosti.

K námietke sťažovateľa o navrhnutých a nevykonaných dôkazných prostriedkoch v konaní pred všeobecnými súdmi ústavný súd uvádza, že skutočnosť, že okresný súd, ako aj krajský súd nevykonali dôkazné prostriedky navrhnuté sťažovateľom, a tak prípadné zistenia z nich vyplývajúce neuskutočnili predmetom svojich úvah pri ustálení skutkového základu veci, nemôže mať samo osebe za následok porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení sťažovateľom označených práv by bolo možné uvažovať v tom prípade, ak by všeobecné súdy primeraným spôsobom

nezdôvodnili, prečo dôkazné prostriedky navrhnuté jednou zo strán sporového konania nevykonali, a tak neučinili predmetom úvah pri ustálení skutkového deja.

Okresný súd nevykonanie sťažovateľom navrhnutých dôkazných prostriedkov odôvodnil v napadnutom rozsudku takto: *„Odporca sa domáhal doplnenia dokazovania výsluchom svedkov Ing. V., riaditeľa Ú. vo Z., Ing. M. Č., pracovníčky U. vo Z. a A. N., samostatne hospodáriaceho roľníka z V. a tiež kompetentného pracovníka Ústredného kontrolného a skúšobného ústavu zeméďľského v P. bez bližšieho označenia. Súď návrh zamietol preto, lebo vykonanie týchto výsluchov by nebol hospodárnym, keďže Ú. v B., pobočka vo Z. súdu predložil ako prílohu listu z 26. 02. 2010 celý dokumentačný materiál reklamačného konania, ktorý pozostáva z uplatnenej reklamácie, zápisu z reklamačného konania zo dňa 21. 06. 2006 a záznamov o vykonaní kontrol a odobratí vzoriek pre laboratórne skúmanie. Bolo by nadbytočným predvolávať a vypočúť a vylúčať svedkov, ktorí sú v pracovno-právnom vzťahu k Ú. v B., pobočky vo Z. a dokumentovali dôkazový materiál, ktorý bol na výzvu súdu predložený. Tiež by bol s prejednávanou vecou nekorešpondujúci dôkaz - výsluch svedka A. N., ktorý by mal podľa tvrdenia odporcu poukázať na obchodné praktiky navrhovateľa. Odporca navrhovaný dôkaz výsluchom kompetentného pracovníka Ústredného kontrolného a skúšobného ústavu zeméďľského v P. bližšie nevysvetlil, čím sa takýto dôkaz javil súdu nadbytočným.“*

V tejto súvislosti krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol: *„Dokazovanie, navrhnuté žalovaným, a to výsluchom svedkov riaditeľa Ú. vo Z., pracovníčky Ú. vo Z., samostatne hospodáriaceho roľníka z V. a kompetentného pracovníka Ú. v P. tiež nie je spôsobilé preukázať tvrdenia žalovaného, nakoľko by išlo len o subjektívne hodnotenia, ktoré by neobjasnili základnú otázku vyplývajúcu z obrany žalovaného, t. j. či mu zo strany žalobcu bolo dodané už baktériami nainfikované sadivo.“*

Z uvedeného možno dospieť k záveru, že všeobecné súdy uviedli dostatočné dôvody, na základe ktorých sťažovateľom navrhnuté dôkazné prostriedky nevykonali. Tak okresný súd, ako aj krajský súd založili rozhodnutie o neprípustnosti sťažovateľom navrhovaných dôkazných prostriedkov sčasti na tom, že dôkazný prostriedok nebol spôsobilý potvrdiť

alebo vyvrátiť tvrdenú skutočnosť, a sčasti na tom, že skutočnosti, ktoré sa prostredníctvom navrhovaného dôkazného prostriedku mali zistiť, vyplývali už z iných dôkazných prameňov. Takto konštruované úvahy sú podľa názoru ústavného súdu konformné s ústavnoprávnymi požiadavkami kladenými na odôvodnenie súdnych rozhodnutí.

Zhrnúc uvedené ústavný súd uvádza, že sťažovateľ síce v sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy, avšak z obsahu sťažnosti, konkrétne z dôvodov, na ktorých zakladá ťažiskovú časť argumentácie, je zrejmé, že neuvádza také tvrdenia, prostredníctvom ktorých by relevantným spôsobom odôvodňoval porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy a z tohto pohľadu spochybňoval správnosť záverov vyslovených v napadnutom rozsudku krajského súdu.

V súvislosti s uvedeným posudzovaním námietok sťažovateľa ústavný súd poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánom štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený.

Z už uvedeného ústavný súd uzatvára, že na základe sťažovateľom vymedzených námietok, prostredníctvom ktorých signalizoval porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy vo väzbe na skutkové a právne závery krajského súdu, dospel k záveru, že z ústavnoprávneho hľadiska nemožno napadnutý rozsudok krajského súdu hodnotiť ako ústavne nekonformný, pretože v jeho odôvodnení sú zreteľne uvedené racionálne dôvody,

ktoré ho viedli k záveru sformulovanému vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia. Skutkové zistenia tak majú dostatočný racionálny základ, interpretácia a aplikácia použitých právnych predpisov zo strany všeobecných súdov je v súlade s ústavou a možno konštatovať, že aj jeho právne závery nie sú v rozpore so skutkovými zisteniami. Sťažovateľom vznesené námietky tak nemôžu podľa názoru ústavného súdu aj z dôvodu absencie relevantnej ústavnoprávnej argumentácie viesť k záveru o prípadnej ústavnej neakceptovateľnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a sťažovateľom označenými základnými právami neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým sťažovateľ síce nesúhlasí, ale toto rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe vlastných myšlienkových konštrukcií, ktoré ústavný súd nie je vzhľadom na už uvedené oprávnený ani povinný nahrádzať.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 13 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť, podľa ktorej čl. 46 ods. 1 ústavy je základným ústavným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov verejnej moci príslušných na poskytovanie právnej ochrany. Z uvedeného vyplýva, že o porušení čl. 13 ods. 1 ústavy by v danom prípade bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa sťažovateľovi podarilo preukázať porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže sťažovateľovi sa na základe jeho argumentácie nepodarilo preukázať ani len príčinnú súvislosť medzi namietaným rozhodnutím na jednej strane a namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru na strane druhej, ktorej opodstatnenosť by bolo možné preskúmať v rámci meritórneho prerokovania sťažnosti, tak vzhľadom na uvedené nemožno v tejto súvislosti uvažovať ani o prípadnom porušení čl. 13 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že podmienky na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie v danej časti splnené neboli,

a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom rozhodol tak, že sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu, je potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj k porušeniu čl. 13 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti ďalej preskúmal tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

S ohľadom na vymedzené hranice kompetencie ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom možno pristúpiť k preskúmaniu a následnému zhodnoteniu namietaného uznesenia najvyššieho súdu vo väzbe na sťažovateľom vymedzený obsah námietok uplatnených proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu.

Obsahové ťažisko námietok proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu okrem už uvedených námietok spočíva v tom, že najvyšší súd mu odňal možnosť konať, pretože sa nezaoberal celým obsahom dovolania. Sťažovateľ v tejto súvislosti namieta, že najvyšší súd sa nezaoberal podnetom „*na Ústavný súd SR vo veci súladu ustanovení O. s. p. o dovolaní s Ústavou SR*“, ďalej namieta, že najvyšší súd sa nezaoberal ani námietkou, že okresný súd nevykonal dôkazné prostriedky navrhnuté sťažovateľom. Sťažovateľ tiež uvádza, že krajský súd bez toho, aby nariadil ústne pojednávanie, posudzoval otázky, ktoré okresný súd neposudzoval, vec posudzoval podľa iného právneho predpisu než okresný súd bez toho, aby vyzval účastníkov, aby sa k použitiu iného právneho predpisu vyjadrili, najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa vec nesprávne právne posúdil. Sťažovateľ na záver uvádza, že záver najvyššieho súdu o tom, že odvolací súd sa stotožnil s napadnutým rozsudkom okresného súdu, nie je správny.

Najvyšší súd k námietkam sťažovateľa v napadnutom uznesení uviedol: „*Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Skutočnosť, že súd nevykoná účastníkmi navrhované dôkazy, ani takýto postup nemožno hodnotiť ako odňatie práva konať pred súdom. Rozhodnutie vyjadruje nezávislé postavenie súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. O takýto postup by išlo však vtedy, ak by súd svojim procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnúť vykonanie dôkazov, čo v tomto prípade nebolo preukázané. Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo pri rozhodovaní odvolacím súdom k takým procesným vadám konania, ktoré by mali za následok vyslovenie, že účastníkovi /žalobcovi/ (správne žalovanému, pozn.) bola odňatá možnosť konať pred súdom tak, ako to predpokladá ust. § 237 písm. f) O. s. p. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia riadne zdôvodnil nevypočutie svedkov navrhovaných žalobcom. Taktiež neobstojí tvrdenie žalobcu (správne žalovaného, pozn.), že odvolací súd posudzoval vec podľa iného právneho predpisu, ani skutočnosť, že vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa 214 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd môže podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. rozhodnúť o napadnutom rozsudku tak, že ak je výrok vecne správny potvrdí ho a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Z uvedeného teda nie je možné vyvodiť, že by rozhodnutie odvolacieho súdu bolo pre žalovaného prekvapivé.*

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom základné právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred súdom /II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95/. K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu resp. na spravodlivý proces by podľa dohovoru mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde /II. ÚS 8/2001/, ale aj tým, že súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, alebo ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Naplnenie

uvedených skutočností v predmetnej veci nebolo zistené. Taktiež článok 6 ods. 1 dohovoru nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri rozhodovaní môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu /García Ruiz proti Španielsku/.

Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo pri rozhodovaní odvolacím súdom k takým procesným vadám konania, ktoré by mali za následok vyslovenie, že účastníkovi /žalobcovi/ bola odňatá možnosť konať pred súdom tak, ako to predpokladá ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia riadne zdôvodnil nevypočutie svedkov navrhovaných žalobcom. Taktiež neobstojí tvrdenie žalobcu, že odvolací súd posudzoval vec podľa iného právneho predpisu, ani skutočnosť, že vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd môže podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. rozhodnúť o napadnutom rozsudku tak, že ak je výrok vecne správny, potvrdí ho a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Z uvedeného teda nie je možné vyvodiť, že by rozhodnutie dovolacieho súdu bolo pre žalovaného prekvapivé.“

Ústavný súd poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej sú v Občianskom súdnom poriadku upravené podmienky, za ktorých možno procesné nesprávnosti vzniknuté v priebehu súdneho konania napraviť v dovolacom konaní. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP, pričom vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP. Aj niektorým ďalším vadám inej procesnej povahy majúci za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (tzv. iným vadám konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam, avšak – na rozdiel od taxatívne vymenovaných vád – (len) v tom zmysle, že ich považuje za relevantný dovolací dôvod [pozri § 241 ods. 2 písm. b) OSP], ktorý možno uplatniť iba v takom dovolaní, ktoré je procesne prípustné, vada takejto povahy však sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá (m. m. II. ÚS 142/09). Ústavný súd v spojitosti s uvedeným ďalej poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd (m. m. II. ÚS 261/06, IV. ÚS 238/07,

IV. ÚS 499/2011). Najvyšší súd je však aj pri posudzovaní prípustnosti dovolania viazaný ústavnými požiadavkami na dodržanie základných práv účastníkov konania vrátane práva na rozhodnutie, ktoré je dostatočne odôvodnené a nevykazuje znaky svojvôle, zachovávajúc pritom ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi právom na riadne odôvodnenie rozhodnutia a ústavným princípom právnej istoty vyplývajúcim z čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu (m. m. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011).

Sťažovateľ na základe argumentácie uvedenej v dovolaní nepreukázal, že dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu trpí takými vadami, ktoré by zakladali podmienky prípustnosti dovolania uvedené v § 237 OSP. To znamená, že najvyšší súd sťažovateľovi neprípustne neodoprel meritórny prieskum dovolania, ktorým napádal rozsudok krajského súdu.

K námietke sťažovateľa, v rámci ktorej uviedol, že krajský súd sa úplne nestotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu, a tým došlo k porušeniu ním označených práv, ústavný súd uvádza, že v kontexte danej veci táto námietka nie je z ústavnoprávneho hľadiska významná. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, v rámci ktorého krajský súd konštatuje v rozpore so záverom okresného súdu, že *„(z)áver súdu prvého stupňa v tom, že príčinou vzniku Mokrej hniloby na poraste bolo nevhodné pôdne stanovište, do ktorého bola sadba vysadená a že teda sám žalovaný si zavinil poškodenie porastu, považuje odvolací súd za nepreukázaný“*. Najvyšší súd k uvedenému v odôvodnení uviedol: *„Pokiaľ sa teda odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozsudku stotožní s názorom vysloveným prvostupňovým súdom bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník s rozhodnutím nesúhlasí.“*

Podľa názoru ústavného súdu bez ohľadu na to, ako súdy ustálili predmetnú otázku, tak jej výsledok nemohol mať na právne postavenie sťažovateľa žiaden vplyv. Aj keď sa krajský súd nestotožnil s názorom okresného súdu, že v danej veci nebola skutočnosť

týkajúca sa nevhodného pôdneho stanovišťa preukázaná, tak odlišné vyhodnotenie tejto skutočnosti zo strany krajského súdu samo osebe nie je takou vadou konania, ktorá by bola z ústavnoprávneho hľadiska v danej veci relevantná. Odlišný pohľad súdov na (ne)preukázanie predmetnej skutočnosti nič nemení na závere tak okresného súdu, ako aj krajského súdu, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno o ním tvrdených skutočnostiach, alternatívne, že sťažovateľ pri uplatnení nárokov z vadného plnenia nepostupoval v súlade s relevantnou právnou úpravou.

Rovnako za ústavnoprávne relevantnú nepovažuje ústavný súd ani námietku sťažovateľa, v rámci ktorej uviedol, že najvyšší súd sa nezaoberal podnetom sťažovateľa, ktorým žiadal, aby najvyšší súd podal návrh „na Ústavný súd SR vo veci súladu ustanovení *O.s.p. o dovolaní s Ústavou SR*“. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že povinnosť vždy vyhovieť takémuto podnetu zo strany súdu a tomu zodpovedajúce prípadné právo účastníka konania nie je takým právom, ktoré by požívalo ústavnoprávnu ochranu.

Čo sa týka začatia konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, ústavný súd poukazuje na čl. 144 ods. 2 prvej vety ústavy, podľa ktorej ak sa všeobecný súd domnieva, že iný všeobecný záväzný predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prerokúvanej veci, odporuje ústave, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1 ústavy.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. I. ÚS 216/2010) uvádza, že z čl. 144 ods. 2 ústavy v spojení s § 109 ods. 1 písm. b) OSP povinnosť podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov

podľa čl. 125 ods. 1 ústavy pre všeobecné súdy nevyplýva. Z § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde vyplýva, že subjektom procesne spôsobilým podať návrh na začatie konania pred ústavným súdom je súd v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou, a nie účastník konania (I. ÚS 53/2010). V konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 259/09 ústavný súd uviedol, že „Samotná sťažovateľmi namietaná skutočnosť, že... súd neaplikoval v konaní postup podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, nie je odopretím prístupu sťažovateľa k súdu. Ústavný súd konštatuje, že prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) druhej vety OSP možno len vtedy, ak konajúci súd dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. K tomuto záveru musí však dospieť súd, a nie účastník konania. Je teda plne na posúdení všeobecného súdu, nakoľko tento postup aplikuje (m. m. IV. ÚS 84/08).“.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že aj vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa najvyšší súd postupoval ústavne konformným spôsobom, a preto svojím postupom ani napadnutým uznesením nemohol porušiť sťažovateľom označené základné právo podľa ústavy ani právo podľa dohovoru.

Podľa názoru ústavného súdu sa v napadnutom uznesení najvyšší súd náležite zaoberal námietkami sťažovateľa v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o prípustnosti dovolania. Najvyšší súd taktiež riadne odôvodnil záver, ku ktorému dospel, a úvahy, ktorými sa spravoval, nevykazujú známky svojvôle a neprekračujú rámec posudzovania prípustnosti dovolania, ktorý mu prislúcha aj v zmysle uvedených rozhodnutí ústavného súdu.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že tak právny názor, na ktorom je založené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu odmietajúce dovolanie sťažovateľa z dôvodu jeho neprípustnosti, ako aj celé odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľné. Postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní napadnutého uznesenia a rovnako tak samotné napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu dávať do takej spojitosti s obsahom základného

práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý by mohol byť predmetom posudzovania jeho ústavnosti v konaní o veci samej.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 13 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na argumenty uvedené v bode 2 tejto časti rozhodnutia (s. 17 - 18).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že podmienky na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie ani v tejto časti splnené neboli, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom rozhodol tak, že sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, je potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2012